

"דער רבי איז אַ גוטער"

[=הרבי הוא טוב]

אם נתייחס חלילה אל הרבי כאל מי שהיה בעבר בלבד הרי גם מצד הרבי יהיה היחס באותו אופן. לעומת זאת כאשר נתייחס אליו כאל "הרבי שליט"א" – בפשטות בלי לנסות להסביר ולתרץ אלא כעובדה פשוטה ששום דבר לא יצליח לשנותה – הרי גם מצד הרבי יהיה היחס באופן כזה • "כל דפשיט טפי מעלי טפי" – ככל שהדבר פשוט יותר ובא בפשיטות יותר הוא טוב יותר כי הוא אמיתי יותר

מיד עם שחרורו נסע הרבי לביתו לפטרבורג-לנינגרד ובט"ו תמוז הגיע לביתו ובירך ברכת הגומל.

(אגב בשנים האחרונות עשה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א "שטורעם" מיום זה – ט"ו תמוז – וקבע גם אותו כחג

הגאולה וכיום זכאי שיש לנצלו בהתוועדויות וקבלת החלטות טובות. הרבי הדגיש שלמרות שעד עתה לא חגגו זאת הרי עתה הגיע הזמן ויש לעשות זאת. לשאלה מדוע "נזכרו" דווקא עכשיו עונה הרבי כי "את הכל עשה יפה בעתו").

כשהגיע הרבי לביתו התברר כי כל רגע שהרבי שוהה במקום הוא מסוכן ביותר. זאת משום שסוכנות הג.פ.א. המקומית בלנינגרד לא השלימה עם השחרור ה"יבסקציא" חרקה שינים והעיתונים היו מלאים מאמרי שיטנה נגד ה"קונטר-רבולוציונר שניאורסאהן" כך שבכל רגע היו עלולים לבוא ולאסור שוב את הרבי.

הרבי נסע אז למשך כמה שבועות לעיירה מאלאחובקא שליד מוסקבה והודיע לחסידים שלא יבואו אליו לשם מחשש "עינא

שהרבי הריי"צ לא קבע זאת בעצמו) ליום הלל והודאה לה' יום התוועדות וקבלת החלטות טובות. באותו יום נסע הרבי לעיר גלותו קוסטרומא. בחג הגאולה י"ב תמוז קיבל את ההודעה על שחרורו ולמחרת בייג תמוז השתחרר בפועל.

עם הרב לוי-יצחק גינזבורג

משפיע בישיבת תות"ל המרכזית – כפר חב"ד

ומדים אנו לא רק "שלושים יום לפני החג" אלא כבר "שתי שבתות" לפני היום הקדוש ג' תמוז יום מלכנו משיחנו שליט"א שאז גם לדעת רבי שמעון בן גמליאל יש להתחיל להתכונן. וכפי שאומר הרבי שליט"א כמה פעמים שלמרות שנפסקה ההלכה שלא כרשב"ג אך מכיוון ש"אלו ואלו דברי אלוקים חיים" ונוסף לכך ישנו כלל ש"יש למעט במחלוקת" לכן בוודאי יש להתחיל כבר עכשיו את ההכנות ביתר שאת.

לכן נפתח השבוע את מדורנו בשני סיפורים – שכבר סופרו כאן אך ראוי לחזור ולספרם – הקשורים להנהגתנו בזמן הזה קודם ההתגלות הקרובה של הרבי. את הסיפור הראשון שמעתי אישית מפי המשפיע הרה"ח ר' מענדל פוטרפס וכן בזמנו מפי הרה"ח ר' רפאל ("פאָליע") כהן. וכך סיפרו:

כידוע ומפורסם החל מאסרו של הרבי הריי"צ ני"ע השבוע בט"ו סיוון תרפ"ז "והימים האלו נזכרים ונעשים" בכל שנה ושנה. השחרור מבית האסורים היה ביום הגאולה ג' תמוז תרפ"ז ומאז נקבע יום זה ע"י החסידים (למרות

בישאל. בינתיים נמשכו המאמצים העצומים בכל רחבי תבל להביא לכך שתניתן לו הרשות לצאת מרוסיה. סוף סוף בניסי ניסים נשאו המאמצים פרי והרבי קיבל את הרשיון המיוחל לצאת את ברית-המועצות. כאשר הודיע שלא ייסע ללא כל ספריו וכתביו – קיבל את הרשיון להוציא גם אותם.

לקראת חג הסוכות נודע לחסידים בכל רחבי רוסיה כי באסרו-חג שמחת-תורה עומד הרבי לצאת את גבולות המדינה. עם כל השמחה על הצלת הרבי היה ליבם של החסידים מר עליהם. עד עתה התחזקו נגד כל הרדיפות והייסורים בהנהגתו בעידודו ובהכוונתו הישירה של הרבי אך עתה כשהרבי נוסע חשו כי הרבי כאילו עוזב אותם דווקא ברגעים הקשים מנשוא כאשר היבסקציא בעזרת הבולשת האימתנית הג.פ.א.ו. רודפים אותם עד חורמה ובדרך הטבע לא נראה שום סיכוי שיצליחו אי-פעם להתראות עם הרבי. באותו זמן היה "מסך הברזל" סגור ומסוגר בצורה הרמטית ללא שום אפשרויות יציאה וקשר עם חוץ למדינה. החסידים ששמעו כי זו ההזדמנות האחרונה שלהם בדרך הטבע להיפגש עם הרבי עשו את כל המאמצים לבוא ללנינגרד לחג הסוכות ושמחת-תורה לשם הגיע גם הרבי כדי להיפרד ממנו ערב היציאה.

השיחות שדיבר הרבי באותו שמחת תורה מודפסות במקומן בספר השיחות תרפ"ח. היתה שיחה מיוחדת לאנ"ש שיחה לתלמידי התמימים שיחה לראשי הישיבות והמשפיעים וכו'. אבל משפט אחד חזר על עצמו שוב ושוב בכל אותן שיחות – בספר הוא מודפס פעם או פעמיים אבל לפי דברי המספרים הרבי חזר עליו כל הזמן – והוא היה עיקר ה"ניקודה" של כל החג.

הרבי אמר וחזר ואמר: "מידארף זיך זעהן מימוז זיך זעהן און מיוועט זיך זעהן" (=אנו צריכים להתראות אנו מוכרחים להתראות ואנו אכן נתראה)!

כששמעו החסידים דברים מפורשים יוצאים מפי הרבי כי אכן נתראה הרקיעה השמחה שחקים. בדרך הטבע אמנם אין שום סיכוי להתראות עוד עם הרבי אבל הנה הרבי מבטיח ברורות שאנו אכן נתראה!

אחרי מילים כה ברורות ששמעו מהרבי עצמו שכחו החסידים מכל הפחד והאימה שמילאו את הלבבות. הם יצאו ורקדו ברחובות לנינגרד וההתלהבות הרקיעה שחקים וגדלה מרגע לרגע: וכי קלה היא זו בעיניכם שמענו בעצמנו את הרבי אומר ומבטיח שאכן נתראה עמו!

באותו מעמד היו כמה מן החסידים

הגדולים ביותר (ר' מענדל אמר והדגיש כי אינו רוצה לומר מי היו אותם חסידים אבל הם היו "פון די גאָר גאָר גרויסע" – מהגדולים ביותר). ראו הללו את ההתלהבות הגדולה אצל החסידים ודעתם לא הייתה נוחה מכך: מי יודע האם וכיצד יתקיימו הדברים כאשר המצב בדרך הטבע מורה ברור שאין לכך שום סיכוי. כאשר החסידים כל-כך מתלהבים ושמחים הרי עלול לבוא בעקבות זה "משבר אמונה" בדברי הרבי אם יראו שהדברים אינם מתקיימים.

החליטו אפוא אותם חסידים גדולים "להקדים רפואה למכה" וכפי שקוראים לזה היום "להוריד את רף הציפיות". הם אספו את הקהל והתחילו להרגיע את הרוחות מן ההתלהבות הגדולה. אין שום הכרח הסבירו אותם חסידים כי הדברים חייבים להתממש בגשמיות ממש. ייתכן שאין זה אלא תקווה ואיחול של הרבי ולא הבטחה. בנוסף לזה ייתכן מאוד שהדברים יתקיימו רק במובן הרוחני שלהם שהרי "להתראות עם הרבי" הוא לאו דווקא בקירוב מקום גשמי. יכול אתה להיות ליד הרבי ממש בגשמיות ולאמיתו של דבר אתה רחוק ממנו כרחוק מזרח ממערב ומאידיך גם כאשר אתה נמצא בקצה אחד והרבי נמצא בקצה השני של העולם אפשר בהחלט ע"י התקשרות כדבעי להיות עם הרבי ולהתראות עם הרבי וכידוע כמה וכמה סיפורים בזה.

(החל מהסיפור אודות ר' מענדל עצמו בשנים שלאחר מכן שברגע קשה במיוחד בשעה שחקרו אותו ג.פ.א.ו. העמיד עצמו במצב של התקשרות חזקה אל הרבי צייר במחשבה את פניו הקדושות ופנה וביקש מהרבי את פדיון נפשו. לאחר מכן הגיע לכתובתה של זוגתו שתחי' בלונדון מכתב מהרבי ובו אישור כי "הפינ' נתקבל"...)!

ומאידיך ידוע הסיפור על אותו חסיד שזכה והגיע אל הרבי שליט"א בשנים הראשונות כאשר הנסיעה הייתה קשה במיוחד וכי וביקש ברכה עבור אלו שלא זכו עדיין להגיע לכאן. הרבי ענה לו בברכה גם לאלו שכבר נמצאים כאן אך עדיין לא הגיעו לכאן...).

הדברים אמנם נכונים ואמיתיים כשלעצמם. נכון אמנם שאפשר "להתראות עם הרבי" ברוחניות בכל עת ובכל שעה ואין הדבר תלוי אלא באדם עצמו אבל כמובן לא לזה ציפו החסידים כששמעו מהרבי את המילים "מידארף זיך זעהן מימוז זיך זעהן און מיוועט זיך זעהן" (=אנו צריכים להתראות אנו מוכרחים להתראות ואנו אכן נתראה)!

מכיוון שהאומרים היו – כנ"ל – מגדולי החסידים נתקבלו דבריהם בתחילה כמעט ללא עוררין. כתוצאה מכך תמורת זה שתחילה "עלה" מצב הרוח וההתלהבות גאתה הרי עתה "נפל" כל מצב הרוח של רבים מהחסידים שהרי אומרים להם שאין כאן שום בטחון ושום הכרח שהדברים יתקיימו בגשמיות כפשוטו ונמצא שהם נותרים לבדם מאחורי מסך הברזל בלי שום סיכוי להתראות שוב עם הרבי בגשמיות.

אבל הייתה שם אז קבוצה של חסידים – והרה"ח ר' רפאל ("פאָלע") הכהן כאהן שכאמור גם הוא נהג לחזור ולספר סיפור זה היה מודה לה' לאין קץ על שזכה להיות

החליטו אפוא אותם חסידים גדולים "להקדים רפואה למכה" וכפי שקוראים לזה היום "להוריד את רף הציפיות". הם אספו את הקהל והתחילו להרגיע את הרוחות מן ההתלהבות הגדולה. אין שום הכרח הסבירו אותם חסידים כי הדברים חייבים להתממש בגשמיות ממש. ייתכן שאין זה אלא תקווה ואיחול של הרבי ולא הבטחה. בנוסף לזה ייתכן מאוד שהדברים יתקיימו רק במובן הרוחני שלהם...

ביניהם – ש"לא היו מוכנים לשמוע שום דבר"...

הם טענו בלהט ללא הרף: הרבי אמר שאנו נתראה בטוחים אנו ומובטחים שנתראה עם הרבי בגשמיות כפשוטו ללא שום "פשטלך"! ואשר לכן המשיכו בריקודים ובשמחה ללא הגבלות אפילו ערכו "קולעיס" (=גלגולים) ברחובות פטרבורג בהתלהבות שהרקיעה שחקים.

באסרו-חג סוכות יצא הרבי את ברית-

המועצות והחסידים נותרו לבדם (בגשמיות) במערכה המחתרנית על שמירת הגחלת. **וראה זה פלא:** כל אותם חסידים ש"התעקשו" אז בלנינגרד אלו ש"לא היו מוכנים לשמוע שום דבר" ואשר טענו בלהט שבטוחים הם ומובטחים כי יזכו להתראות

מי שמתייחס לרבי כאל
מי שנמצא מעל כל
שבעת הרקיעים ואפילו
הרקיע השביעי הוא ירידה
לגביו – מתייחס גם
הרבי אליו כך כמי
שנמצא מעל לרקיע
השביעי למעלה מעלה
גדול ונפלא עד אין קץ
אבל – רחוק, ואילו מי
שרוצה להיות עם הרבי
כאן למטה בעולם הזה
הוא אכן נמצא עם הרבי
כאן למטה בעולם הזה!

עם הרבי בגשמיות כפשוטו – כל אלו זכו אכן ויצאו מרוסיה שנים מועטות לאחר מכן. הם זכו להתראות עם הרבי הרייזצ אכן בגשמיות כפשוטו. ואילו האחרים – חלקם התראו עם הרבי רק ברוחניות...

לפני כשנה וחצי חזרתי על סיפור זה בהתוועדות שנערכה ב"770". ישב לידי הרה"ח ר' זלמן נוטיק משפיע בישיבת תורת-אמת בירושלים ובהמשך לסיפור זה הוסיף הוא סיפור דומה:

תלמידי התמימים מיישיבת תורת-אמת הגיעו לפני זמן לא רב לפעילות מבצעים בישוב שילה שבשומרון להפיץ יהדות בין קבוצת יהודים שעלו בזמן האחרון ממדינות "חבר-העמים". אותם יהודים היו כמו רבים מן העולים מרוסיה שלא באשמתם כמעט ללא ידיעה מינימלית ביהדות והבחורים באו להניח עימם תפילין לדבר עימם על משיח ועל הגאולה הקרובה וכו'.

לפתע ניגש אליהם אחד מאותם עולים ואמר: אהה אתם מליובאוויטש?! יש לי מה לספר לכם!

פתח ואמר:

בילדותי הייתי גם אני מגיע לכל ההתכנסויות במחותרת של חסידי ליובאוויטש במקום הולדתי ברוסיה. השתתפתי בתפילות בשיעורים וגם בהתוועדויות.

זוכר אני כמו היום אותה התוועדות נלהבת כאשר החסידים "לקחו משקה" ללא הגבלות (ה"גזירה" על ה"משקה" עדיין לא הייתה אז) והפליגו בניגונים ובדיבור על רצונם העז להתראות עם הרבי. ניגנו אז את הניגון (במנגינת "קול דודי דופק") "דער אויבערשטער וועט געבן געזונט און לעבן וועלן מיר דערזעהן זיך מיט אונזער רבין (=הקב"ה ייתן בריאות וחיים ונתראה עם הרבי שלנו) אוי רבי אוי רבי רבי רבי...". ההתלהבות והגעגועים הבלתי ניתנים למימוש בדרך הטבע גברו ועצמו מרגע לרגע. באמצע ההתוועדות קמו כמה מן הנוכחים ומרוב התלהבות החליטו "לעשות מעשה": הם הפכו כמה כסאות סידרו אותם זה אחר זה – כמו ה"רכבת" שמסדרים להם ילדים קטנים בגן הילדים – התיישבו עליהם ועשו את עצמם כ"נוסעים לרבי"!

האחרים ואני בנייהם – כך מספר אותו יהודי – עמדו מסביב ונדו להם: מה אתם משתטים? איזו מן שטות היא זו "לשחק בכאלו" בדברים שאינם ניתנים כלל למימוש. אבל העובדות הוכיחו ממשיך ואומר אותו יהודי שכל אותם "משתטים" שישבו על ה"רכבת" הילדותית ו"נסעו לרבי" – קיבלו תוך זמן קצר את היתר היציאה הנכסף והם אכן נסעו והתראו עם הרבי כחסידים. ואילו אנחנו ה"שפויים" וה"מציאותיים" נשארנו שם וכפי שאתם רואים אותי עכשיו לא עמד לנו הכוח לעמוד בניסיונות הקשים שהיו שם על שמירת התורה והמצוות. רק עכשיו אחרי שנפתחו השערים לרווחה הגענו לכאן כאשר את מצבי ביהדות אתם רואים בעצמכם...

יד ער רבי איז אַ גוטער" הרבי הוא טוב – אומר הרבי בשיחה המפורסמת של שבת פרשת עקב תשי"ג – והוא מתייחס לכל אחד כפי שהלה מתייחס אליו:

מי שמתייחס לרבי כאל מי שנמצא מעל כל שבעת הרקיעים ואפילו הרקיע השביעי הוא ירידה לגביו – מתייחס גם הרבי אליו כך כמי שנמצא מעל לרקיע השביעי למעלה מעלה גדול ונפלא עד אין קץ אבל – רחוק. ואילו מי שרוצה להיות עם הרבי כאן למטה בעולם הזה הוא אכן נמצא עם הרבי כאן למטה בעולם הזה! עד כאן דברי הרבי.

הרבי מדגיש שוב ושוב: "קשה עלי **פרידתכם**" הפירוד הוא **רק מצדכם**. מצדי אומר הרבי שליט"א אין שום פירוד. הנני קרוב אליכם בכלל ואל כל יחיד בפרט. אני נמצא עמך בכל רגע ורגע כאן ועכשיו ניצב עליו ומביט עליו ובוחר כליות ולב אם עובדו כראוי. כל הנהגה טובה גורמת נחת רוח ומוסיפה בבריאות וכל הנהגה הפכית ח"ו גורמת את ההיפך.

הרבי מושיט את ידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה והגדושה לכל מי שמוכן לקבל את היד המושטת ונותן ומשפיע ומוליך ומנהיג על כל צעד ושעל. הוא מכיר כל אחד ועוזר ומכוון ומורה ומדריך בכל מקום ובכל מצב. הרבי "מבין" אותך גם כאשר אתה לא בסדר ואפילו מאוד מאוד לא בסדר וגם אז הוא נמצא אתך יחד גם במצב זה ועוזר לך לצאת ממצב זה ולהיות כפי שצריך להיות.

אומר דוד המלך בתהילים (קלט ח): "אם אסק שמיים שם אתה ואציעה שאול הינדך". "אם אסק שמיים" אם אני במצב רוחני נעלה "שם אתה". "ואציעה שאול" אפילו אם אני שקוע בשאול תחתית ונמצא בשפל המצב בתכלית גם שם "הינדך" – אפילו יותר ממי שנמצא ב"שמיים" שהרי גבי שמיים נאמר "שם (רחוק) אתה" ואילו בשאול נאמר "הינדך" הנה אתה כאן.

אבל לשם כך נדרש מאתנו מכולנו ומכל אחד ואחד שגם מצדנו יהיה היחס באופן כזה. להתעקש להתייחס לרבי כמלך חי וקיים לא ח"ו כמי שהיה רק בעבר אלא כרבי בהווה בכל רגע ועל כל צעד ושעל. ולא רק ברוחניות ובפנימיות אלא גם ובעיקר בגשמיות ובפשטות. שהרי זהו עיקר עניינו של הרבי מלך המשיח שליט"א דור השביעי ספירת המלכות ובפרט בשנת המאה מלכות שבמלכות (שהרי מאה הם עשר ספירות הכלולות מעשר מחכמה שבחכמה עד מלכות שבמלכות ואם כן שנת המאה היא מלכות שבמלכות) – להוריד את כל העניינים למטה מטה שיהיו בגשמיות ובפשטות ממש ממש.

ולא רק לנהוג "**כאלו**" זה כך – למרות שגם "כאלו" כאשר מתייחסים לכך בכל התוקף והאמת הרי זה פועל ומשנה את המציאות בהתאם לרצונו של היהודי כדברי הרבי פעמים רבות שיהודי הוא "בעל-הבית" על כל מציאות העולם וביכולתו לשנותה כרצונו וכהוראת הסיפורים הני"ל –

– אלא בהרגשה ובידיעה ברורה וודאית שאכן **כך היא המציאות באמת לאמיתה!** לדווקא בפשטות בלי הסברים למיניהם ובלי "תירוצים" גם לא הסברים אמיתיים

ונכונים. שכן עצם העמדת העניין לדיון ולמשא ומתן נותנת כאילו אפשרות מסויימת לומר גם אחרת גם אם המסקנה היא אכן כך. וכדברי חז"ל שהרבי שליט"א מביאם פעמים רבות: "כל דפשיט טפי מעלי טפיי" – ככל שהדבר פשוט יותר ובא בפשיטות יותר הוא טוב יותר כי הוא אמיתי יותר.

כי מי שמאמין כי הרבי הוא אמנם נשגב וגדול עד אין קץ אבל כאן למטה בתוך המציאות הגשמית והפשוטה מתייחס הוא אל הרבי שליט"א כאל מי שהיה בעבר בלבד ח"ו הרי גם מצד הרבי יהיה אליו היחס באותו אופן.

ואילו כאשר מתייחסים אל הרבי כ"שליט"א" בפשטות בלי לנסות להסביר ולתרוץ אלא כעובדה פשוטה ששום דבר לא יצליח לשנותה הרי גם מצד הרבי היחס הוא באופן כזה.

ולכן חשוב ונחוץ וחיוני ומוכרח – בלי לנסות להתחמק בלי הסברים ובלי תירוצים ודווקא בפשיטות ובפשטות – שצמד המילים "הרבי שליט"א" יישמע ויכתב ויודפס ויפורסם בתדירות כמה שיותר בכל מקום ובכל הזדמנות הן בדיבור הן בכתב בפירסומים למיניהם ובכל צורה אפשרית.

וכמוכן גם כאשר מפיצים את תורתו של הרבי בחוברות המופצות בכל החוגים ובכל השכבות צריכה להיות דווקא הכותרת "שליט"א". לדידי זה חשוב כמו (ואולי אף יותר מ)ההדגשה שמדובר ב"מלך המשיח" שגם כאן ישנה אותה נקודה ואותו רעיון אותו יש להדגיש בכל הזדמנות ובכל צורה אפשרית כדי שהעניין "ייכנס" ויתקבל בעולם ש"יתרגלו" לעובדה שזו המציאות בפשטות בלי עוררין ובלי הסברים וביאורים שדווקא זו אחת מצורות ההשפעה החזקות ביותר.

ל עומת זאת כאשר ח"ו נוהגים באופן אחר (ומדובר בהחלט גם לפני עשרות שנים) כאשר הרבי רוצה מאתנו משהו מסויים ואנו מגמגמים ומתחמקים ומנסים "להסביר" לו כי אי-אפשר "זה מרחיק יהודים" ו"מפריע לכבוד ליובאוויטש" וכדומה אזי היו עלולים להיות העלמות והסתרים גם מצד הרבי עצמו.

וכפי שניתנו לכך הדוגמאות באריכות בשבועות שעברו מהקיץ של שנת תנש"א שאז קיבל הרבי בתודה וב"יישר כוח יישר כוח" את פסקי הדין על היותו המלך המשיח ואת טופסי "קבלת המלכות" ואף עודד ברבים את שירת "יחי אדוננו" כמה פעמים (כפי שרואים גם ב"וידויאו" מט"ו אייר) וליווה

בהוראות ובהדרכות מפורטות כשהוא מעודד ומזרז את הקראת פסקי הדין הללו על ציוני רבותינו נשיאינו ועוד וכו' וכו'.

אבל כאשר התחילו "להסביר" לו כי "זה מרחיק יהודים" וכדומה גרם הדבר גם מצד הרבי להפסקה מסויימת למשך זמן בדיבור בענייני משיח וגאולה באופן שהי לפני כן ולהוראה ש"באם כן" יש להוריד בליג בעומר את שלטי משיח.

(לאחר מה שכתבתי בעניין בשבועות הקודמים העירוני שהרבי דייק וכתב שהוראה זו היא רק "באם כן" היינו שאין זו כלל הוראה כללית אלא רק למי שחושב כך עליו לנהוג כך!).

ולאחר מכן באה תגובת הרבי על כל זה בהתוועדות של חג השבועות – כפי שהעתקתי כאן בפעם הקודמת. אלא שאז הבאתי רק מהשיחה ה"מוגה" בה הובא רק קטע קצר מהדברים. לאחרונה יצאו לאור ה"ראשי דברים" משנת תנש"א ואפשר לראות את כל העניין באריכות (עמוד 180) שאחרי האריכות הנפלאה בעניין "תפילת עניי" שה"עניי" מבקש ורוצה ו"לוקח" רק את המלך עצמו וכל ה"עשירות" וה"גילויים" הכי נפלאים לא מעניינים אותו בכלל (גם אם בגלל שהוא "עניי" לגרועותא שאין לו שום הבנה בזה) ולא כמו ה"עשיר" שמחפש את העושר והגילויים שמסביב ושוכח על המלך עצמו:

ובמיוחד לאחרי שרואים בפועל איך ש"חרפו עקבות משיחך" שבעקבתא דמשיחא ישנם כאלו שרחמנא ליצלן מנצלים את כוחם לעשות ליצנות ממשיה צדקנו. והרי ידוע עד כמה חמור העניין דליצנות כמובא בגמרא. והיה רצון שאלו שנכשלו בשמיעת דברי הליצנות ימצאו הזדמנות מתאימה לעוררו לתשובה שיתחרט על מעשיו ועד לתשובה שלימה שעוקרת את כל העוון מעיקרא. וכפסק דין הרמב"ם "הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין" והרי פסק דין התורה משנה את מציאות העולם כידוע.

ובאמת זה שנמצאים בגלות במשך אלף שנה וכבר קרוב לאלפיים שנה – זוהי הסיבה האמיתית לדיבורים כאלו. דאיך יכול הקב"ה לבוא אליו בטענה הייתכן שעושה ליצנות ממשיה צדקנו בשעה שהקב"ה עצמו מחזיק אותו בגלות משנולד ונעשה לאחר מכן בר מצווה בגלות ואחר כך היה עניין הנישואין עם השבע ברכות כו' בגלות. והיה רצון שהקב"ה יזכהו בכנים ובנות

עוסקים בתורה ומצוותיה כולל ובמיוחד בפנימיות התורה או שיש לו כבר בנים ובנות עוסקים בתורה בפנימיות התורה [ההדגשה שלי. נא לשים לב: הרבי מדבר על כאלו שיש להם בנים ובנות שעוסקים גם בפנימיות התורה:] והם יעזרוהו ויעמידוהו

לא רק לנהוג "כאילו" זה
כך – למרות שגם
"כאילו" כאשר
מתייחסים לכך בכל
התוקף והאמת הרי זה
פועל ומשנה את
המציאות בהתאם לרצונו
של היהודי – אלא
בהרגשה ובידיעה ברורה
וודאית שאכן כך היא
המציאות באמת לאמיתה!

על האמת עד שיבוא לידי הכרה במעמדו ומצבו שהוא עניי אין עניי אלא בדעת כפשוטו (לא המעלה דתפילת עניי) ועל אחת כמה וכמה שלא הוא זה שיש לו את עניין ה"דעת" [שאו החיסרון גדול עוד יותר כשהאדם מתפאר באותו העניין גופא שזהו חסרונו]. אלא להיפך כל עניין הליצנות הוא היפך דעת התורה היפך משה רבינו והיפך משה רבינו שבקרבנו שהרי עניינו של משה הוא "חכמה" וליצנות היא ההיפך דחכמה (אפילו סתם חכמה ועל אחת כמה וכמה חכמה דקדושה). אלא שהוא מכסה על בחינת משה שבקרבנו על ידי הליצנות ממשיה צדקנו.

ויהי רצון כאמור שעל ידי בניו ובנותיו יחזור בתשובה שלימה להיותו בן אברהם יצחק ויעקב ובן שרה רבקה רחל ולאח. על דרך מה שכתוב לעתיד לבוא "והשיב לב אבות על בנים" – על ידי בנים (שזה נעשה על ידי אלי-הו הנביא זכור לטוב שמזכיר לכל ישראל שמשיח צדקנו בא) על ידי לימוד התורה בפנימיות התורה כדבעי.

ואין להאריך בדבר הכי מצער – איך בעמדנו בשנת "אראנו נפלאות" הבאה לאחר ההקדמה דשנת ניסים ולפני זה שנת "תשמ"ט ידיך" ושנת תשמ"ח ותשמ"ח

שנת הקהל. וב"אראנו נפלאות" גופא נמצאים כבר לאחר "זמן חירותנו" ולאחרי כל ספירת העומר שעניינה הוא "לטהר את נפשותינו ורוחותינו ונשמותינו". ובמיוחד בקביעות שנה זו ספירת העומר היא באופן

גם כאשר מפיצים את תורתו של הרבי בחוברות המופצות בכל החוגים ובכל השכבות צריכה להיות דווקא הכותרת "שליט"א". לדידי זה חשוב כמו (ואולי אף יותר מ)ההדגשה שמדובר ב"מלך המשיח" שגם כאן ישנה אותה נקודה ואותו רעיון אותו יש להדגיש בכל הזדמנות ובכל צורה אפשרית

ד"תמימות שבתמימות" כמדובר כמה פעמים. עד לשבת האחרונה שספירתה היא "מלכות שבמלכות" הבאה אחרי מלכות שבחסד ומלכות שבגבורה וכו' עד למלכות שבמלכות. ומיד מיום השבת ממשיכים ביום טוב דשבועות החל מאמירת ה"תיקון" בליל שבועות שמוזה שנקרא בפוסקים בשם "תיקון" מובן שעניינו הוא לתקן את כל העניינים הצריכים תיקון כו' - ולאחרי כל

זה שייך עדיין שיהודי יעשה ליצנות ממשיה צדקנו!!

ויהי רצון שכל העניינים יהיו בחסד וברחמים ובטוב הנראה והנגלה כולל גם שהד' כתות הנרמזים לעיל מתהפכות לד' דגלים ומחנות (וד' כתות) שנחלקו ישראל במדבר. שלפי פירוש הפשוט היו מסעותיהן באופן דמ"ם סתומה מד' רוחות ויש לקשר זה עם המ"ם סתומה ד"לסרבה המשרה" דקאי על הגאולה האמיתית והשלימה. ותיכף ומיד נזכה כולנו למניין העשירי דבני ישראל בגאולה העתידה שאז תתגלה חביבותן של כל ישראל...

ואים אנו במוחש כאשר נוסעים היום לרבי בפשטות ויודעים כי נמצאים אצל הרבי בפשטות כאשר ניגשים להתפלל עם הרבי בפשטות תוך ידיעה וקביעת עובדה שזו היא המציאות בפשטות ללא שום הסברים אפילו ללא ההסברים האמיתיים והנחייים אודות "קדושה לא זזה ממקומה" ו"במקום שרצונו של אדם שם הוא נמצא כולו" - אזי זו הופכת להיות ההרגשה וה"הנחה בנפש" אצל כולנו: כשיושבים או עומדים להתוועדות עם הרבי בלי להצטדק ובלי להסביר אלא מתוך קביעת עובדה ללא שום נתינת מקום לשום אפשרות אחרת אזי כולם יודעים ומרגישים שזה אכן כך וכן בנוגע לעוד ועוד דברים.

ישנם כמובן דברים שאינם תלויים בנו והרי ברור ופשוט שגם אם היחס מצדנו לא יהי ח"ו כראוי הרי הרבי אוהב כל אחד ומשפיע לכל אחד וכו' וכו' ובפרט העובדה שהרבי עומד בכל רגע לבוא ולגאול את כולנו שהרבי הדגיש שזוהי נבואה ברורה ששום דבר

לא יוכל למנוע ח"ו או לעכב ח"ו וכו' וכו'. אבל עד כמה שהדברים תלויים בנו - והרי נצטוונו במפורש לעשות כל שביכולתנו ושהגאולה תהיה עניינו הפרטי והאישי של כל אחד ונאמר במפורש שזקוקים ל"אתערותא דלתתא" וכו' וכו' - מצפים מאתנו שגם אנו נעשה את ה"כלי" הראוי.

ולכן יחד עם ההסברה במקום שצריך וכמו למשל מדברי האריז"ל המפורסמים (שער הגלגולים פי"ג. ותחילת דבריו אלו - "משיח בוודאי יהיה אדם צדיק נולד מאיש ומאשה וכו" - הובאו כמה פעמים בשיחות הקודש) שלפני ההתגלות המלאה יעלה משיח **בגופו ובנפשו** ל"הר" כדי לקבל את הכוחות האלוקיים להבאת הגאולה האמיתית והשלימה ואחר כך יחזור ויירד מההר ואז יכירוהו כולם ויביא את הגאולה. שמוזה מובן שלא מדובר כאן ח"ו על הסתלקות והילולא אלא על עלייה והתעלות כמשה רבינו בהר. וכן ההסברה ש"הילולא" הוא יום סיום וגמר עבודתו של בעל ההילולא והרי כל זמן שתכלית הכל הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש לעיני כל בשר שהיא כל עניינו של הרבי לא התממשה עדיין לא שייך לומר שהוא סיים את עבודתו -

אבל מעבר לכל ההסברים והראיות הרי עיקר ה"כלי" מצדנו הוא אכן להציג את הדברים כעובדה קיימת ללא שום נתינת מקום בשום אופן אחרת "שאי אפשר להיות באופן אחר כלל".

הנהגה כזו תביא תיכף ומיד את תכלית הכל - התגלות מלכנו משיחנו לעיני כל בשר לגאול את עמו ואת העולם כולו בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!